

2022

48.
Ročník

TRAPSAVE

Sborník literární soutěže 2022

~~~~~  
 ~~~~~  
 ~~~~~

Zdálo se mi, že jsem v noci
 jak kdybych se vlnil v moři
 přestože jsem už dávno zemřel
 a jsem tuhle kniha "TRAPSAVE"
 která jsem si nikdy nenechal
 jít.
 Když jsem naposledy žil
 v té
 Vzpomínám si na všechny
 své sny, jejich krásu, smysl
 a všechno to, co jsem měl.

NEVIDITELNÝ

Jsem profesionální stalker. Sleduju lidi. Fotím je, natáčím, čtu jejich korespondenci a odposlouchávám hovory. Klienti za to platí. Hodně dobře platí. Je to pro ně soukromá reality show. Zaujme je člověk a chtějí se o něm dozvědět víc. Chtějí ho poznat zblízka. Vybírají si většinou podle vzhledu. Ale to samo o sobě nestačí. Musí tam být náznak nějakého tajemna. Jiskra v očích. Hlas, kterým ten člověk něco řekne do telefonu, když kolem něj procházejí. Prostě něco navíc. Pak mi zavolají a já se na toho člověka pověším. Mám k tomu možnosti, jaké si ani neumíte představit. Technologie, které jsou už roky pečlivě utajované a dostupné jen vyvoleným. Já jsem jeden z nich. Pracuju totiž pro Firmu.

Když klienta někdo baví, sleduje ho týdny nebo i měsíce. Ale poslední dobou je to spíš výjimka. Už viděli všechno, takže po pár dnech přichází spíš zklamání. Sledovaný člověk nesplní jejich očekávání. Nudí je, protože žije nudný život. A tak si vyberou někoho jiného.

Nějaký čas jsem byl bez práce, až konečně přišla nová zakázka. Renata. Šestadvacet let, svobodná, čerstvá učitelka na základní škole, bytem v paneláku na Praze 9. Zajímá vás popis zevnějšku? Zvlněné rezaté vlasy do půlky zad, sportovní postava, 175 centimetrů. Pěkná ženská. To bylo typické. Klienti z řad mužů si skoro vždycky vybírali atraktivní ženy. Snad proto, že oni sami už byli dávno za zenitem a tyhle sledovačky jim dávaly bezpečnou možnost, jak s pěknou mladou holkou nějaký čas žít. Teda skoro žít. Sledovat její život, jako by to byl seriál v televizi. Každý den jim dodávám sestřih toho nejzajímavějšího, co se za uplynulých 24 hodin v životě sledované osoby stalo. V kolik vstávala, co jedla, co si koupila, s kým se pohádala v práci, co si prohlížela na internetu, co plánuje... a samozřejmě tam patří i intimní věci. O ty je přirozeně největší zájem. Všude mám kamery. Fakt všude. Miniaturizace pokročila do té míry, že soukromí naprosto přestalo existovat. Je štěstí lidí, že se o tom zatím neví. Až se to jednou provalí, život tak, jako ho známe dnes, skončí.

Renatu jsem sledoval pro pana H. Ona byla přesně jeho typ. Viděl ji v metru. Jasně, na ulici nebo do metra se H. moc často nevypravuje. Vlastně, jen když hledá nový objekt zájmu. Stačí mu na to zpravidla pár stanic a pak se zase vrací do své „slonovinové věže“. Renata se tehdy na nástupišti bezstarostně a nahlas smála, když si povídala s přibližně stejně starou kamarádkou. Na sobě měla olivové látkové kalhoty, hráškově zelenou fleecovou mikinu a na zádech černý batoh. Kamarádka byla vybavená podobně. Vystoupily na Hlavním nádraží. Pana H. zajímalo všechno o jejím životě. Hlavně ať to není nuda!

Na můj vkus to ale nuda byla. O panu H. jsem věděl, že si potrpí na pikantnosti a nečekaná překvapení. Měl rád, když se prokázalo rčení, že tichá voda břehy mele. Jenže Renata na tohle rozhodně nevypadala. Na můj vkus se chovala zoufale standardně. Bavila ji práce učitelky, dětem se věnovala s dojemnou upřímností a zájmem. Po práci si chodila zaběhat. Dvakrát týdně hrála volejbal s přáteli. Na balkoně si pěstovala bylinky a po večerech si četla docela kvalitní literaturu. Nebo seděla nad mapou a plánovala trasu víkendové výpravy s Adélou. Tak se jmenovala její kamarádka z metra. Jasně, měl jsem i videa ze sprchy, ať už doma, nebo na volejbale. Nějaké to běžné svlékání a oblékání. Ale jinak? Nic. Žádné hádky, problematické vztahy, partner, milenci, dluhy, drogy, sex... prostě nic. Nechápal jsem, jaktože to H. ani po týdnu ještě nestopnul a dál za tuhle zoufalost platí. Fakt mi to nebylo jasný.

Pak přišla první víkendová sledovačka. Vlákem do Berouna, autobus někam na Křivoklátsko, nebo nevím kam, a pak už jen kamenitá cesta, les, jehličí, stezky, skály, potoky, houštiny, křik ptáků nad hlavou, vítr do tváře a slunce probleskující skrz listy na šumících stromech. Bolela mě z toho hlava. Nebyl jsem zvyklý na pobyt venku. Tlačily mě boty, funěl jsem a potil se, zatímco holky šly svižně a s nadšením. Jakoby to byla ta nejpřirozenější věc na světě, táhnout na zádech těžký bágel a chodit po lese. Nechápal jsem to. Co na tom je? Proč radši nesedí pohodlně doma a nenakupují na internetu? Proč se nedívají na seriály u objednané pizzy? Proč

nejdou tancovat do klubu? Vypadalo to, že tohle všechno je pro ně ve srovnání s touláním se po lese naprosto nepřitažlivá nabídka.

„Nedáme koupačku?“ obrátila se náhle Renata na Adélu v zákrutě lesní cesty.

„Neříkej, že víš o nějakém tajném místě?“ zeptala se Adéla.

„Jasně, že jo. Jestli se nepletu... Počkej. Když to vezmeme tady tou pěšinou, dostaneme se k lesnímu rybníčku. Někde támhle za těmi břízami bych ho tipovala. Kdysi mi o něm říkal Riki. V mapě je to jen nepatrně modrej flíček, moc lidí prý netuší, že se v něm dá vykoupat.“

„Tak jo, já jsem pro. Je mi děsný vedro,“ zasmála se Adéla s rozzářenýma očima a pak se obě vydaly vstříc příslibu osvěžení.

Rybníček tam opravdu byl. Ze všech stran vydatně zarostlý břízami, habry a mladými smrky. Hrázka, spíš to byl takový nízký hliněný val, vypadala, že jí relativně nedávno někdo dopřál zpevňovací kůru. Na jedné straně jinak ne úplně dobře přístupných břehů byl vyšlapaný travnatý plácek. Buď tudy chodí pít srnky, anebo trampové. Holky neváhaly. Shodily batohy, rozhlédly se, jestli jsou u lesní tůňky opravdu samy a pak se začaly zbavovat pohorek, ponožek a kalhot. Za chvíli už Renata opatrně zkoušela našlapovat na dno pokryté měkkou vrstvou zčernalého listí a větviček.

„Trochu bahýnko, ale vypadá to, že to dál od břehu půjde. Možná i nějaký to tempo uděláme!“ hlásila s vodou sahající po kolena. Vrátila se na suchý břeh. Pak se obě ještě jednou rozhlédly kolem dokola a se smíchem ze sebe shodily i zbytek oblečení.

Tak aspoň něco, říkal jsem si. Dnešní sestřih se bude panu H. líbit. Moje kamery jely naplno. Tohle koupání bylo fajn, ale přemýšlel jsem, jestli by se z něj nedalo vytřískat i víc. Pořád ve mě hlodaly pochybnosti, jak dlouho tuhle sledovačku ještě bude H. platit. Co kdybych se přiblížil a odnesl jim oblečení i batohy pryč? Dvě nahaté holky uprostřed lesa, z toho by mohl být kvalitní materiál. Ale hned jsem si vzpomněl na základní pravidlo Firmy. Aktivně nezasahovat do života sledovaných a neovlivňovat tak jejich činy! Jednak hrozilo riziko prozrazení, a pak to nebylo etické. To druhé mi přišlo dost vtípné. Ale respektoval jsem to.

V tu chvíli mě z myšlenek vytrhlo zapraskání větví a šustot smrkových větviček, které se třely o oblečení. Z protější strany se k lesnímu rybníčku blížil mladý muž. Celý tmavě zelený, na hlavě klobouk, na zádech zvláště hranatý khaki batoh a v ruce kytaru. Měl jsem štěstí. Z toho by se mohlo vyvinout nějaké zpestření, pomyslel jsem si. Sázel jsem na rozpaky, možná konflikt, prostě trochu dramatu by to chtělo.

„Ahóój, to jsem nečekal, že dneska v žabí tůni najdu tak krásný žabky!“ smál se tramp a mával na ženy, které to upřímně překvapilo, takže se jako na povel zanořily až po krk do vody a zkoumavě se dívaly, kdo s tím žabím pozdravem přišel. Ztracenou rovnováhu našla první Adéla.

„Nebudeš ty princ, co nás jde vysvobodit ze zakletí?“

„Úplně přesně! Jmenuju se Pavel,“ zasmál se mladík.

„Tak nám, Pavlíku, ukaž trochu dvorného chování, pěkně se otoč směrem k lesu a počkej, až ti dáme znamení, jo?“ křikla na něj rozverným tónem Renata.

Když to Pavel bez reptání udělal, holky se s hihňáním chvatně vypořádaly z vody a narychlo se začaly sušit. Nespouštěly přitom oči z Pavla. Chtěly vědět, jestli dodržuje, co slíbil. Konečně se oblékly.

„Tak jo, můžeš!“

Byl jsem z toho rozpačitý. Místo toho, aby na ně ten kluk něco zkusil, zmohl se jen na to, že se trapně otočil zády a teď se s nima seznamuje. Jakoby to vůbec nebyl cizí chlap uprostřed lesa, kde by se ty ženský jen těžko dovolaly pomoci. Na jednu stranu jsem cítil zklamání, ale zároveň mi to přišlo hezký. Kluk se taky vykoupal. Tentokrát měly za úkol hledět do lesa zase holky. Seděly v trávě a občas trochu švindlovaly. Nikomu to nevadilo. Pak si řekli, že půjdou kus cesty společně. Ale rozuměli si tak dobře, že za soumraku našli místo k přespání a dohodli se, že tam stráví noc všichni tři. Na ohni vařili čaj a polívku, opékali chleba a Pavel pak hrál na kytaru. Musím uznat, že fakt dobře. Všichni zpívali a Adéla na něm mohla oči nechat.

Samozřejmě, že s ním začala chodit. Hned druhý den po návratu do Prahy spolu byli všichni tři na pivu. A tam si to Pavel s Adélou řekli.

Renata jim to přála a měla radost, že můžou teď vyrážet na výlety ve větší partě. A s kytarou. Pavel holky seznámil s dalšími přáteli, se kterými občas vyrážel na osady. Tak říkali jednoduchým srubům s ohništěm a posezením. Byly ukryté mimo cesty, na místech mimo zorné pole běžných turistů.

Nevím, jak se to mohlo stát, ale ta pohoda a radost, jaká čišela z lidí, když seděli u ohně nebo putovali lesními pěšinami, na mě nenápadně přeskočila. Po několika víkendech venku už mi nevadilo chodit celý den pěšky, sedat si do lepkavého jehličí, nebo spát pod oblohou plnou hvězd a probouzet se mokrý od rosy. Sledování, které mi bylo na začátku nepříjemné, se pro mě stalo úlevným časem vnitřního klidu uprostřed přírody. Některé zážitky s Renatou už jsem si cíleně nechával pro sebe a nezařazoval je do denních sestřihů. Měl jsem pocit, že na ně H. nemá právo. Že jsou to zážitky jen mezi mnou a ní. I když ona o mně neví.

Jenomže pak mi H. zavolal.

„Chci ukončit sledování Renaty,“ oznámil mi suše do telefonu. Zaskočilo mě to. Byl pátek ráno a já se měl s Renatou i jejími přáteli vypravit na víkendový puťák. Těšil jsem se celý týden. Na les, na oheň, smích, kytaru, písničky, vůni dřeva, houby, borůvky, koupání... a hlavně na Renatu.

„Slyšel jste mě? Definitivně mě přestala mě bavit. Mám pro vás novou zakázku. Začnete okamžitě.“

Probral jsem se z prvního překvapení a ne příliš jistým hlasem odpověděl: „Dobře, pane H. Pošlete prosím instrukce.“

Ty instrukce už mě ale nezajímaly. Ještě dopoledne jsem si skalpelem opatrně zpod kůže na levém spánku vyřízl čip neviditelnosti.

Věděl jsem, co mě čeká. Ale dřív než v pondělí mě Firma nenajde. Aspoň jeden víkend si s Renatou užiju. Tenhle poslední víkend mi za to stojí, v tom jsem měl úplně jasno. Hodil jsem si batoh na záda, vyrazil směrem k nádraží a v duchu už jsem se viděl, jak vcházím do Renatina kupé. Nejdřív se zeptám, jestli tam mají volno. Pak si sednu, představím se a usměju se na ni.

Próza nad 23 let

3. místo – Petr Bína – Hůrecký